

מחטבחה של מטפלת

מתכונים לחיים טובים יותר

עלון 54 כח תשרי תשע"ח 18/10/17

בין המילים (או ה'מילים')

נדמה לי שעבר המון זמן מאז העלון האחרון, החגים נותנים לזמן פרספקטיבה אחרת.

עדיין אנו מתרפקים על החוויה ומשמעותה, ומנסים לקחת אתנו צידה להמשך הדרך.

היציאה מדירת ארעי והחזרה לדירת קבע יכולה להיות הזדמנות לחשוב על ארעיות החיים, ובלי להפחיד אף אחד, אני מקווה לפתוח בנושא בעלון הבא.

אספקלריה יהודית - עם מה יצאנו בחג הסוכות

לפני הקב"ה, אבל אדם שלא עשה כך ודאי יצא ידי חובה. ורק בארבעת המינים מצינו תנאים שנובעים מ'הדר' ויופי, ופעמים שזה אף מעכב את עיקר קיום המצוה.

עכשיו להסבר. יכול אדם לעבוד את ה' לפי כל הכללים ולעמוד בדרישות ההכרחיות, ואז הוא יגיע למדרגת 'עבד'. העבד עושה כי אין לו ברירה, אם הוא לא יבצע את הנדרש ממנו הוא יפוט או ייענש. שונה עד מאד גישתו של ה'בן' לאביו. ה'בן' ינסה לנחש מה ישמח את אביו וישתדל לגרום לו נחת רוח. בן לא יבקש הוכחה ולא ידרוש להשתכנע.

ומכאן לתשובה על השאלה הראשונה. במעמד ה'ר' סיני

אמרנו 'נעשה ונשמע' וקיבלנו שני כתרים. זהו תשובת בן לאביו שמאהבת האב רוצה הוא לעשות את מה שיאמר לו גם לפני שהוא שומע מה הוא יצוה אותו, ולכן אנו לא רק מצווים לעשות את מצוות המלך, אלא נדרשים לעשות 'באהבה' כמצוות רצונך' (מנוסח תפילת מוסף), זה תנאי הכרחי לקבלת התורה, ובעבור זה קיבלנו את שני הכתרים.

המשך בעמוד הבא

חג שמחת תורה נקרא 'זמן שמחתנו', ובסוכות מצוינת השמחה שלוש פעמים. נתחיל במספר שאלות:

1. בפרשת 'כי תבוא' מפורטים צ"ח קללות שיבואו על עושי מצוות המדקדקים בקלה כבחמורה, אלא שעשו זאת ללא שמחה. וצריך להבין, הרי אין עונשין אלא אם כן מזהירים, והיכן הוזהרנו בתורה על קיום המצוות מתוך שמחה?

2. מדוע רק בחג הסוכות שונה התאריך מהמועד המקורי, הרי הישיבה בסוכות במדבר התרחשה בחודש ניסן ואילו אנו יושבים בחודש תשרי. התשובה המוכרת היא שהשינוי נעשה

בכדי שיהיה ניכר שהיציאה היא לשם מצווה, ואילו היינו יושבים בחודש ניסן היה אפשר לומר שזה נעשה מחמת מזג האוויר הנעים. אבל צריך לזה תוספת הסבר, שהרי כפי שבשבת אנו אוכלים ארוחת בוקר (כבכל יום) ומציינים שארוחה זו היא לכבוד שבת קודש וזה מספיק כדי לייחד אותה מיתר הארוחות, כך יכולנו לשבת בסוכה בניסן ולומר 'לשם ייחוד'.

3. בכל השנה יש עניין להתנאות במצוות

זווית אישית

כבר לא אומרים 'זכרנו לחיים מלך חפץ בחיים', ולא 'לדוד ה' אורי וישעי'. ולא מאחלים גמר חתימה טובה, ולא פתקא טבא.

במשך תקופה ארוכה, אודה ואבוש, היחס שלי לחגי תשרי התאפיין בתחושה של עול ומתח; האירוחים התכופים על כל הכרוך בהם, הצורך לעמוד בלוח זמנים קפדני, ההכרח להיות גם בבית הכנסת וגם לתפקד כמארחת, כל אלה גבו ממני מחיר.

אז הגיע שלב של התעלות רוחנית עד כי בתום החגים הרגשתי דכדוך וחוסר חשק לחזור לשגרה. לא הצלחתי לשלב בין הקטבים.

עם הזמן למדתי שעת לחגוג ועת לשמוח עם ימי החול. אנו אמורים לנצל את הזמנים המסוגלים להתחברות ומזומנים לחלק הרוחני, ואז, לא להרפות ובלי להתנתק, לחזור ליום ממוקם מעט יותר גבוה.

איך עושים את זה?

על כך במדור אספקלריה יהודית.

וממילא למרות שאין אזהרה מפורשת על קיום המצוות בשמחה, מכל מקום זהו דבר בסיסי במהות הקשר שנוצר בקבלת התורה, קשר של אב ובנים, וממילא קיום המצוות מתוך עצב ומרמור משמיט את כל תוכן הקשר, ולכן גם בלי אזהרה פשוט שמגיע על כך עונש.

כך גם נבין תשובה לשאלה השנייה והשלישית – למרות שעשיית הסוכה בחודש ניסן עם אמירת 'לשם יחוד' היה ודאי דבר שמספיק מעיקר הדין, אבל אין כאן את הסמל של מהות החג והוא המאמץ של קיום המצווה שנובע מאהבת הבן לאביו והרצון לעשיה מעבר לשורת הדין, וכך גם הדגש של ההדר בארבעת המינים, יותר מבשאר המצוות, כאן הדגש הוא על רצוננו להתאמץ, חפצים אנו להדר, ולכן זהו גם 'זמן שמחתנו' שמחת בנים בקיום רצון האב.

עם מה אנחנו יוצאים חזרה לשגרה, גם כאשר חוזרים לדירה שנראית דירת קבע עלינו לזכור שבעצם מה שסובב אותנו אלו ענני הכבוד, לזכור את מהות הקשר שנוצר בינינו לבין ה', קשר של אב ובנים, ומתוך זה לשמר את ה'זמן שמחתנו' לקיום המצוות כולם מתוך שמחה.

שואלים החיד"א והמבי"ט: מדוע לא עושים זכר למן ולבאר? התשובה היא שאוכל ושתיה הם דברים שהיו הכרחיים לקיומו של העם במדבר. ענני הכבוד לעומת זאת הביעו את אהבתו של הקב"ה אלינו כבנים, הם היו לפנים משורת הדין, כפינוק של אב לבנו, ועל אהבה מיוחדת זו עושים זכרון.

כאשר משה רבינו ירד מההר הוא שבר את הלוחות רק כאשר הוא ראה את המחולות, למרות שהוא ידע על עצם החטא עוד בהיותו בהר מדבריו של ה' 'לך רד כי שִׁחַת עַמְךָ', למרות זאת השבירה באה רק בראיית המחולות, הטעם לכך הוא ששמחת העם לימדה אותו שאין כאן רק פריקת עול, אלא ירידה מכל מדרגתם כבנים.

וכאשר ה' נענה לתפילותיו של משה והודיע שלא ישמיד את העם, אמנם קיבלנו חנינה, אבל עדיין חסר המרכיב שעשה אותנו לבנים. ולכן משה ממשיך להפציר ולבקש 'לך נא ה' בקרבנו', והריצוי הגיע כשחזרו ענני הכבוד שכפי שהתבאר הם סמל לאהבת האב ולא רק הכרח הקיום.

מדור פיקנטי

לעשות קצת צחוק. הם אמרו 'בהתחלה הרגשנו כמו גיבורי על, אבל בשלב מסוים, זה פשוט יצא משליטה. לא חשבנו שאנחנו מסכנים את החיים שלנו או חיי אחרים'.

כך נראים חיים ללא תכלית.

זה התחיל כשנער בן 15 החליט כ'בדיחה' בין החברה וכדרך להפיג את השעמום לצאת לרחוב עם בגדי ליצן. במהרה פשתה התופעה לערים אחרות בארץ. המטרה היא לצוץ בתחפושת במקומות נידחים בעיר, ובשעות מאוחרות, ולהפחיד אנשים.

אף אחד לא חשב על השלכות המעשים, 'בסך הכל רצינו

"למרות שאף אחד לא יכול לחזור אחורה וליצור התחלה חדשה, כולם יכולים להתחיל מחדש וליצור סוף חדש"

